

А трябваше да мисли и за жилище. Когато се роди дъщеря ни Теодора, аз отидох да живея с нея при майка ми, защото в този дом, сами разбирате, нямаше място и за малко дете. Това живеене на две места създаваше неизброими трудности и на двама ни, особено на мен. А как мечтаеше Д. Димов за жилище, в което да има и стая за лаборатория, където да разположи предметите на многобройните си интереси! Уви! Мечтаното жилище получих години след смъртта му.

Мечтата на Д. Димов да се отдаде само на писателски труд също не се осъществи. През 1964 г. му наложиха да приеме поста председател на писателския съюз и това се оказа фатално за него, защото той беше от този тип хора, които изпълняват най-педантично всичките си задължения. Той трябваше да участва в безкрайни събрания, заседания и съвещания, трябваше да присъства на официални вечери и обяди, да произнася тостове, да се справя с куп административна работа, трябваше да проведе среща на балканските писатели, което направи по блестящ начин. Всичко това обаче ставаше за сметка на здравето му. Кафетата и цигарите ставаха все по-многобройни, а безсънието и главоболието - почти непрекъснати. Най-много се измъчваше от това, че не му остава време за писане. А колко много планове имаше! Две театрални пиеси, голям роман за живота на българите от преди 9.IX.1944 г. до наши дни, - „Ахилесова пета“ и роман за Яне Сандански. На учудения ми поглед той отговори: „Не вярваш ли? Това са романи, които ако не станат по-хубави от „Тютюн“, то ще бъдат на неговото ниво. Всичко това вече е готово в главата ми. Само да ме освободят от председателството и ще видиш. Запасил съм се с мюливи и листи“. „Ах, ако знаеш само как мечтая да седна да пиша и да не мисля за нищо друго... просто ръцете ме сърбят!“ - този разговор водехме в Букурещ един ден преди смъртта му. Каква ирония на съдбата! Точно на 1 април изтичаше мандатът му, но уви, точно на тази дата прекъсна и животът му. И така този доказано даровит писател беше натоварен с какво ли не и отрупан с какви ли не несвойствени за него задачи, вместо да живее в условия, които биха му осигурили един спокоен творчески труд. Колко много би спечелила от това българската литература!

Ще завърша с това, с което започнах. Да, Д. Димов беше особен, многостранно надарен, неповторим. Често го питах: „На кого приличаш?“. „На себе си - ми отговаряше той. - По нашите земи са кръстосвали разни цивилизации, етноси и култури. Вероятно нося нещо от тези далечни времена.“ И може би това е нещото, което го караше да не прилича на гражданин на една определена страна, той беше просто гражданин на света.